

SPECIAL

POJKEN PÅ MALMÖ C · FAST I MELILLA

Gatubarnen klättrar varje natt ner bakom Melillas fyr och smyger ut på vågbrytaren. Därifrån kastar de över rep och firar sig ner i hamnen för att försöka gömma sig på containrar eller trailrar som ska

”Han är inte här längre. Han åkte till Fez för att knarka. Han har det väldigt dåligt... Han hade demoner i huvudet. Han kunde inte sluta.”

MELILLA

■ ”Bruce Lee” suger i sig röken från den glödande haschsträngen och håller andan så länge han kan. Sedan sätter han tändaren mot läpparna för att förstärka ruset med butangas. Hans ögon är rödsprängda, rösten släpig.

– Den här dagen vill jag bara glömma så fort jag kan.

Han blickar ut över hamnen där två stora fartyg ligger förtöjda. Det ena kastar loss vid midnatt, det andra klockan sex i morgon bitti. En stor del av hans liv de senaste åren har handlat om att försöka ta sig ombord på de båtarna.

De flesta klarar det aldrig. Men ”Bruce Lee” har lyckats sju gånger. Det är förmodligen därför de yngre killarna ser upp till honom, och gör som han gör.

Som för ett par timmar sedan, när lokala journalister kom fram till gatubarnen och erbjöd 40 euro till den som kunde berätta om nattens tragedi.

”Bruce Lee” gick förbi med sänkt huvud och sa:

– Ingen snackar. Detta handlar inte om pengar.

Pojkarna höll tyst.

När Amin och hans nioårige lillebror Osama smet igenom gränskontrollen vid Beni Ensar sensommaren 2013 hade de samma plan som alla andra gatubarn i Melilla – att ta sig ombord på ett av fartygen i hamnen och förverkliga drömmen om ett bättre liv i Europa.

Arton månader senare väcker Amin stor uppståndelse när han grips av ordningsvakter på centralstationen i Malmö. Han tvångsomhändertas och rymmer, sover ute och driver runt i Stockholms drogmiljöer. Europa blev inte vad de drömde om.

På ett kafé i centrala Melilla kommer vi i samtal med en 17-årig marockansk kille som heter Ayoub. Han kommer från Fez, båda föräldrarna är döda och även han drömmer om ett bättre liv i Europa. Helst i Sverige, där han har två kompisar.

Vi berättar om den marockanske pojken som greps av vakter i Sverige. Ayoub avbryter.

– Menar du Amin?

– Det är min kompis. Vi lärde känna varandra på centret. Han kom fram till mig och ville låna en fotboll.

Vi visar bilderna av Amin och hans syskon. Innan vi hinner fråga om Osama säger Ayoub:

– Det där är Osama, hans lillebror. Han var också här.

Osama var tyst och tillbakadragen, berättade hans föräldrar i kåkstaden utanför Meknes. Karaktärsdrag som knappast gynnade honom i Melillas tuffa gatumiljö.

– Han är inte här längre. Han åkte till Fez för att knarka. Han har det väldigt dåligt.

I Melilla bor drygt tvåhundra barn på överfulla center för unga migranter. Ytterligare mellan fyrtio och femtio lever på gatorna, de flesta är marockaner.

”Ibland tänkte han inte. När han blev arg kunde han riva upp sin skjorta och skrika ’allahu akbar’ och bråka med flera poliser på en gång. Han fick ofta stryk av polisen.”

Ayoub om Amin.

Amin och Osama bodde på gatan och var bara på centren ibland för att äta och värma sig, berättar Ayoub.

Han säger att Osama brukade gömma sig för Amin för att kunna knarka i fred. Även Amin sniffade lim. ”Alla gör det”, skillnaden var att Osama inte kunde få nog.

– Han hade demoner i huvudet. Han kunde inte sluta.

Ayoub visar oss stranden där de ibland grävde hål som de fyllde med dagstidningar innan de lade sig för att sova. Uteserveringarna där han, Amin och Osama tiggde mat. Gränden där de spelade basket och fotboll.

– Ibland sov vi i sådana här soptunnor. Där kan man ligga fyra, fem stycken utan att polisen ser en.

Han pekar på en blå soptunna, stor som de gröna glasåtervinningskupper som finns i Sverige.

Amin var en smart kille med ett stort hjärta och ett hett temperament, berättar Ayoub. Han skakar på huvudet när han får se filmklippet från Malmö C, där Amin kämpar med två stora vakter över sig.

– Han var likadan här. Ibland tänkte han inte. När han blev arg kunde han riva upp sin skjorta och skrika ”allahu akbar” och bråka med flera poliser på en gång. Han fick ofta stryk av polisen.

– Det är bra för Spanien, säger kaféägaren Abdelkader Zarioh, och gör tummen upp.

Han står bakom bardisken och föl-

jer analyserna som nu avlöser varandra på tv. Det var val igår och konservativa Partido Popular, PP, behöll makten, trots flera korruptionsskandaler den senaste mandatperioden. Melilla är ett av partiets starkaste fästen.

– Vi har ett stort problem vid gränsen. Nästan varje dag kommer hundratals afrikaner. De kostar mycket pengar men den här mannen säger stopp, säger han och dunkar pekfingeret på lokaltidningen Melilla Hoys förstasida.

Servitören som dukar av borden skakar på huvudet och gör tvärtemot chefen tummen ner.

– Inte bra för Spanien. De låser dörren för alla utom spanjorer, säger han.

Det finns i huvudsak tre sätt för migranter utan identitetshandlingar att ta sig in i Melilla. Marockanska gatubarn tar sig ofta in gömda bakom bilar och människor med mycket packning, för att när tillfälles ges, springa förbi gränskontrollen.

Migranter från länderna söder om Sahara bevakas hårdare och står oftast inför två farliga alternativ: simma runt kusten eller klättra över de hårdbevakade stängslen. Båda är ändå säkrare än de ranka smuggelbåtar som förra året berövade 3419 människor livet i Medelhavet. Många gör nästan vad som helst för komma in genom denna port till Europa. Och Spanien gör allt för att hålla dem borta.

Det första stängslet som sattes upp på 1990-talet var tre meter högt. Nu